

AGNES IMHOF

Nerokas kapinallinen

Romaani
Ada
Lovelacesta

BAZAR

Agnes Imhof

NEROKAS
KAPINALLINEN

SUOMENTANUT HANNA FAUSTER

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hanna Fauster
Saksankielinen alkuteos *Die geniale Rebellin*
© 2022 Piper Verlag GmbH, München/Berlin.

ISBN 978-952-376-755-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

*Anna minulle himo ja tuska,
jotta saisin elää ja rakastaa vielä kerran!*

LORDI BYRON

1

HAMPSTEAD, 12. TOUKOKUUTA 1824

Peitetty taulu roikkui vasemmanpuoleisella seinällä. Sisääntuloaulaa hallitsivat tammipuiset portaat, ja portaiden molemmin puolin haarautui ovia. Aulassa ei ollut nyt ketään, ja vain lattiavahan haju kutitteli nenää. Korkeista ristikkoikkunoista lankesi valonjuovia, joissa pöly tanssahteli. Ada tiesi, että vihreän samettiverhon alle oli piilotettu hänen isänsä kasvot. Välillä hän kuuli pätkiä keskusteluista, jotka mykistyivät heti, kun hänet huomattiin. Puhe oli synkästä linnasta Skotlannissa, jossa isä piti estottomia orgioita (mitä se sitten ikinä tarkoittikaan) ja joi pääkalloista. Ada kuuli puhuttavan synkistä salaisuuksista, kaukaisista maista, merirosvoista ja demoneista. Mahdollisesti isä oli jopa itsekin merirosvo, mutta joka tapauksessa hän oli niin julma, että mamman oli ollut pakko jättää hänet vastasyntyneen Adan kanssa kahdeksan vuotta sitten. Hän oli kuitenkin myös vastustamattoman kaunis, ja se teki hänen näkemisestään vaarallista. Siksi taulu oli peitetty. Nimeä ei kuitenkaan voinut peittää.

Lordi Byron.

Miltä hän mahtoi näyttää? Kauneutta oli niin monenlaista: sellaista, jossa kaikki oli täydellistä ja kirkasta. Sitten silmiinpistävää kauneutta, jossa virhe teki kasvoista kiinnostavat. Ja lopuksi oli synkkä kauneus, joka sai vetovoimansa kätketystä

pimeydestä demonin lailla. Ada tiesi, että isä kirjoitti runoja, mutta mamma ei pitänyt siitä, että Ada luki niitä. Sen sijaan mamma piti huolen, että Ada sai parannuskeinona matemaatiikan opetusta, sillä runous oli intohimoa, ja intohimo kaiken pahan alku ja juuri. Sitä vastaan oli taisteltava kaikin keinoin.

Kun isoäiti vielä eli ja oli Adan lapsenvahtina, hän ei ikinä mennyt nukkumaan ilman kahta pistoolia, koska pelkäsi, että Lordi Byron lähettäisi jonkun sieppaamaan Adan. Mutta nyt isä oli kaukana Kreikassa, ja sehän oli vain maalaus. Adalla oli niin kova tarve nostaa kangasta, ettei hän voinut vastustaa. Aivan kuin koko universumi olisi kätkenyt salaisuutensa tuon vihreän samettiverhon taakse. Ada nousi varpailleen sievissä nyörisaappaissaan. Vaivalloisesti hän sai kiinni kankaan kulmasta ja yritti paljastaa taulun.

Hän oli liian lyhyt. Kankaan alle pääsi juuri sen verran valoa, että hän pystyi erottamaan tummansävyiset vaatteet.

Ada katsoi ympärilleen. Mamma oli vielä ylhäällä. Aikaisemmin taloon oli tullut lähetti, ja viesti oli ilmeisesti tärkeä. Mamman ääntä ei kuulunut. Ada hiipi hiljaa pieneen komeroon, missä oli se pieni jakkara, jota taloudenhoitaja käytti joskus apuna siivotessaan päästäkseen vaikeisiin paikkoihin. Hän otti jakkaran ja raahasi sen aulaan, kiipesi sen päälle ja halusi nostaa kangasta.

”Miss Ada!”

Se oli Eliza Briggs. Lastenhoitaja. Ada pelästyi ja kiskaisi vahingossa vihreän samettiverhon alas.

Ennen kuin hän pystyi käyttämään tilaisuutta hyväkseen, käsi peitti hänen silmänsä. Kamala hälinä täytti aulan, nopeat askeleet kiirehtivät portaita alas, ja Ada tunsi modernin parfyymien tuoksun, Lady Annabella Noel-Byronin parfyymin. Mamman.

”Näkikö hän sen?” Ada kuuli hänen kirkuvan. Muuten niin viileä, metallinen ääni kuulosti kimeältä.

Briggs piti edelleen kättä Adan silmillä ja vastasi kieltävästi. Mamma päästi suustaan muutamia solvauksia, ja lopulta lasten-

hoitaja laski Adan irti. Ada halusi vetää helpottuneena henkeä, mutta samalla äidin käsi läimähti hänen kasvoilleen.

”Kuinka monta kertaa olen sanonut sinulle, ettet saa katsoa tuota maalausta!” hän huusi. ”Enkö ole tolkuttanut sinulle, kuinka vaarallinen se on?”

Kyynleet kohosivat Adan silmiin. ”Niin sinä sanot aina!” hän huusi takaisin. ”Aina kaikki on kiellettyä!” Hän vilkaisi vielä kerran maalausta, mutta verho oli taas vedetty sen päälle.

”Sinä olet holtittoman isän holtiton kakara!” mamma kirkui. ”Et ajattele muita ja olet itsekäs! Miksi minua on rangaistu sinulla!”

Briggs tarttui Adaa olkapäistä. ”Noin ei puhuta äidilleen, Ada! Vaadin, että pyydät välittömästi anteeksi.”

Ada hengitti rajusti ja pinnallisesti. Muutaman sekunnin ajan hänen oli keskittyttävä pelkästään hengittämiseen. Adasta tuntui, että hän pyörtyisi kohta kiukusta. Tämä on epäreilua, että minä olen se, jonka on pyydettävä anteeksi, hän ajatteli. ”Anteeksi”, hän sai puristettua huuliltaan. Adalle ei vieläkään ollut selvinnyt, miksi oli niin kamalaa, että hän halusi nähdä isänsä kuvan.

”Painu yläkertaan huoneeseesi. Sängylle makaamaan! En halua enää nähdä sinua täällä koko loppupäivänä!”

Ada tuijotti mammaa. Sitten hän totteli sanomatta sanaakaan.

”Adalla on isänsä äkkipikainen luonne”, hän kuuli Briggsin kuiskaavan, kun hän nousi ylös tammiportaita. Porrasten seitsemäs askelma narahti hänen jalkojensa alla, kuten aina. ”Hänekään ei koskaan välittänyt säännöistä.”

Sitten mamma sanoi: ”Tässä kävi kuten pelkäsin. Meidän täytyy kitkeä nämä kamalat piirteet hänestä. Maksoi mitä maksoi.”

Ada sulki oven perässään ja kävi makaamaan puiselle sängylle. Mistress Puff venytteli haukotellen ikkunalaudalla. Adan perisialaiskissa oli hänelle kaikki kaikessa.

”Hei Puff”, Ada sanoi. ”Olen taas täällä.”

Aluksi Adalle oli annettu hyvästä käytöksestä kortteja, joita taas otettiin pois, jos hän käyttäytyi huonosti. Paljon kortteja

tarkoitti pientä palkintoa, vähän kortteja taas rangaistusta. Mutta sen jälkeen, kun Ada oli kerran raivoissaan purrut puisen lattialistan palasiksi ja yllirasittunut kotiopettajatar nimeltä Miss Lamont oli joutunut lähtemään, kuri oli koventunut.

Kivet alkoivat muutaman minuutin kuluttua. Ne jyskyttivät hänen päänsä koko vasemmalla puoliskolla ja saivat pisteitä vili-semään hänen silmissään. Adasta tuntui, ettei hän enää nähnyt mitään. Hän ei kuitenkaan uskaltanut nousta ylös. Jos hän ei maannut paikallaan, hänen kätensä sidottiin mustiin pusseihin. Hän alkoi unelmoida mielikuvitusmaisemista ja kuvitteli voivansa lentää. Hän lensi nummen yli, ja maisema oli villi, myrskyisä ja taianomainen. Siellä joki syöksyi sokkeloisiin luoliin pudotakseen auringottomaan mereen. Nämä maat olivat täynnä vaaroja mielelle ja moraalille, ja kyltymättömät ajatukset saivat harhailla siellä vapaasti. Siellä hänen mielikuvitustaan eivät hallinneet numerot, vaan haltiat ja peikot sekä houkuttelevat virvatulet, jotka veivät hänet kaukaisiin tuntemattomiin lumottuihin valtakuntiin.

Ada kuuli vieläkin alhaalta kiihtyneitä ääniä. Hän yritti maata niin hiljaa ja liikkumatta kuin mahdollista. Oikeastaan hän kaipasi kosketusta. Niin kuin Augusta-tädin halausta. Toista kehoa, joka lämmitti häntä ja antoi lohtua. Augusta-täti sai kuitenkin tulla käymään vain harvoin, koska hän oli huono esimerkki Adalle. Augusta oli nimittäin hänen isänsä sisko.

”Augusta Ada!”

Briggs tuli sisään, ja mamma hänen perässään. Lady Annabella Noel-Byron oli itse ottanut käyttöön tämän italiantielisen sanan ”äidin” sijaan. Se oli hienostunut, ja näin kaikki kuulivat heti, että hän kasvatti tyttärtään hyvin. Mamma oli hieman yli kolmenkymmenen, ei kaunis eikä ruma. Hänen hiuksensa olivat punavaaleat, hänellä oli pyöreät kasvat ja ohuet huulet sekä viileän siniset silmät. Ada oli lähestulkoon hänen täydellinen vastakohtansa ruskeine kiharoineen. Äitinsä läsnä ollessa Adasta tuntui aivan kuin osa hänen elämästään pakenisi ja hänestä tulisi

nukke. Hänen omat tunteensa ja ajatuksensa vetäytyivät turvalliseen paikkaan, syvälle hänen sisimpäänsä, minne kukaan ei päässyt, ei edes Ada itse. Ja hänestä jäi jäljelle vain tyhjä kuori.

”Lordi Byron on kuollut”, mamma sanoi. Se kuulosti asialliselta, aivan kuin hän olisi puhunut vieraasta ihmisestä. ”Tämä oli se viesti, joka tuli aiemmin. Hän kuoli pari viikkoa sitten, 19. huhtikuuta.”

Jostain syystä Adan kurkkua kuristi. Isä on paha, hän vakuutti itselleen. Hänen pitäisi olla iloinen, että isä oli kuollut. Mutta se ei onnistunut. Ada alkoi itkeä.

”Miksi tuo lapsi itkee?” Briggs kysyi kärsimättömästi. ”Eihän hän edes tuntenut häntä.”

”Se johtuu minusta”, mamma sanoi. ”Eihän sinun tarvitse itkeä. Kuuletko, lopeta nyt.” Hän antoi tyttärelleen mustan samettiliinan, johon oli kääritty jotain.

Ada pyyhki nopeasti kyynleet kasvoiltaan. Hän nousi istumaan ja avasi liinan. Sen sisällä oli sormus, tumma hiuskiehkura ja jonkin tekstin miniatyyri.

”Tämä tuli häneltä muutama viikko sitten. Hän piti sormusta talismaanina. Suortuva on hänen hiuksistaan. Ja miniatyyri hänen runostaan *Neito Ateenan*. Muotokuvasi, jonka lähetin hänelle, ilahdutti häntä suuresti. Hän halusi, että sinäkin saat jotain häneltä.” Mamma nousi ylös. ”Käy taas makaamaan. Minä lähetän kyllä tiedon, kun saat jälleen nousta ylös.”

Heti kun Ada oli yksin, hän nousi istumaan katsoakseen vielä kerran liinan sisältöä. Tämä oli ensimmäinen ja ainoa lahja, jonka isä oli koskaan antanut hänelle.

Ada puristi sormusta ja suortuvaa itseään vasten, aivan kuin ne voisivat antaa hänelle ihmisen halauksen lämpöä, jota hän niin kaipasi.

MATEMAATIKKO, JOKA KATSOI MAAILMAA TOISIN KUIN MUUT

Vuoden 1833 Lontoossa kuusitoistavuotias Ada Lovelace, lordi Byronin tytär, on astumassa seura-piireihin skandaalinomaisen rakkaussuhteen jäl-
kimainingeissa. Ada ei kuitenkaan aio tyytyä pelkkään hauskanpitoon, sillä hänen elämänvimmansa ja tiedon-
janonsa ovat kyltymättömät.

Kun tieteestä palavasti kiinnostunut Ada saa kuulla Charles Babbagen rakentaneen ihmeellisen laskutoimi-
tuksia tekevän laitteen, vaatii hän päästä tutustumaan
tämän luomukseen tarkemmin. Vanhoillinen Babbage
ei kuitenkaan ole halukas päästämään nuorta tyttöä
elämäntyönsä äärelle. Adan ja Babbagen keskinäinen
kädenvääntö saa uuden käänteeseen, kun hurmaava
lordi William King astuu Adan elämään.

William on Adan lailla lumoutunut tieteen saavutuksista,
ja lordin suojeluksessa Ada aloittaa matkan, joka mullistaa
käsitksemme tieteestä. **Agnes Imhofin** *Nerokas kapinai-
linen* on kiehtova historiallinen lukuromaani Ada Love-
lacesta, joka traagisen lyhyen elämänsä aikana ehti luoda
pohjan kaikelle sille, mikä johti tuntemamme tietokone-
ohjelmoinnin syntyyn.

ISBN 978-952-376-755-3
84.2

www.bazarkustannus.fi